

Lleida amb el seu patró sant Anastasi

Els lleidatans, amb motiu de la Festa Major, han tornat a participar massivament en la missa solemne a la Catedral i amb l'ofrena floral al patró sant Anastasi. Durant l'Eucaristia, concelebrada pel Sr. Bisbe i un nombrós grup de sacerdots de la diòcesi, ha tingut una participació destacada el rector de la parròquia de la Mare de Déu de Montserrat, Mn. Manel Mercadé, el qual ha estat l'encarregat de fer l'homilia. En aquesta ocasió, Mn. Mercadé ha fet una original comparació entre la Paraula de

Déu, la del Bisbe Joan i el que ell ha anomenat les deu piulades twitteres de sant Anastasi, que són com una sèrie de consignes a seguir pels bons cristians, per acabar enllaçant-ho amb la festa i la tradició.

Com és costum, a la sortida de la Catedral, s'han cantat els antics goigs en lloança de sant Anastasi, mentre la imatge del patró ha estat portada per una entitat i el pendó, pel regidor més jove de la Paeria. En aquesta ocasió, han estat els Armats de la Sang, qui han portat en processó la imatge de sant Anastasi fins a la plaça de Sant Joan, on s'ha fet l'ofrena floral.

Ja arribats a la plaça, el bisbe de Lleida ha saludat els assistents i, acabades les ofrenes, els Armats de la Sang han traslladat la imatge de sant Anastasi a l'església de Sant Joan, acompanyada pels Ministrers de Lleida.

Els responsables de la Diòcesi es reuneixen amb tots el rectors dels pobles i de Lleida ciutat

El nostre bisbe, Joan Pirís, s'ha reunit, els passats dies 6 i 12 de maig, acompanyat per Mn. Ramon Prat, vicari general; Mn. Josep Anton Jové, vicari pastoral i Mn. Víctor Espinosa, secretari canceller, amb setze rectors de les parròquies de la ciutat de Lleida i vint-i-un rectors dels pobles de la nostra Diòcesi.

L'objectiu ha estat dialogar al voltant del nou model pastoral que avui necessitem per adaptar-nos a la nova realitat social i religiosa que vivim.

El bisbe Joan ha presentat un document de reflexió, amb propostes concretes, destinat a preparar la incor-

poració de les persones seglars que s'estan formant per esdevenir animadores de comunitats cristianes.

En la reunió també s'ha presentat una estadística amb el nombre de preveres diocesans que estan en actiu, com també els que estan sense activitat pastoral per raó de salut. El Sr. Bisbe ha insistit en la idea que aquests nous animadors de comunitat no és una «invenció per pal·liar la manca de preveres», que aquests homes i dones no seran «ajudants» dels preveres, ans col·laboradors de ple dret, donat que rebran un nomenament del Bisbe per desenvolupar el que s'anomena ministeris o serveis laicals.

AJUDANT A VIURE

Nou poble i nova aliança

Els antics escriptors bíblics estaven convençuts que tota la humanitat procedia d'un tronc comú i no s'explicaven com hi havia tanta gent enfrontada, dividida i incapaç d'entendre's. A tal efecte, quasi mil anys abans de la nostra era, van construir el relat de la torre de Babel (*Gen 11,1-8*) en el qual els homes, en intentar edificar-se un temple a si mateixos, trencaren la unitat del gènere humà, demostrant que quan l'ésser humà creu que pot ésser déu es converteix en un perill per als seus semblants i viceversa.

Més de deu segles després, llegim un altre relat en el llibre dels Fets dels Apòstols, acompanyat d'esdeveniments expressats com si es tractés de fenòmens sensibles: soroll com de vent huracanat, llengües com de foc... És la manera que utilitza sant Lluç per a expressar com aquells primers deixebles, espantats pel que havia passat amb el seu Mestre, i amb les portes tancades per por als jueus, van sentir la força de l'Esperit de Déu que se'ls ficava dins, van perdre la por, i van començar a donar els primers passos parlant amb llibertat i difonent la bona notícia de la mort i resurrecció de Jesús.

El text diu que «residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacions que hi ha sota el cel» (*Ac 2,5*), i el signe donat per l'acció de l'Esperit Sant, el signe que desconcerta, és que cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. L'Esperit hi havia fet possible la unitat, sense uniformar-los: les llengües seguien essent diferents, però l'enteniment era possible.

El text diu que «residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacions que hi ha sota el cel» (*Ac 2,5*), i el signe donat per l'acció de l'Esperit Sant, el signe que desconcerta, és que cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. L'Esperit hi havia fet possible la unitat, sense uniformar-los: les llengües seguien essent diferents, però l'enteniment era possible.

Poc importa esbrinar en què va consistir aquell fenomen. El que importa és que el dia de la Pentecosta el món ha pogut descobrir i experimentar la unitat feta de diversitat; que la comunitat de Jesús neix oberta a tothom; que Déu ja no vol la uniformitat, sinó la pluralitat; que no vol la confrontació sinó el diàleg; que ha començat una nova era en la qual cal proclamar que tots poden ser germans malgrat les diferències; que ja és possible entendre's superant tot tipus de barreres que impedeixen la comunicació. I això perquè l'Esperit els facilitava un llenguatge universal, l'únic que condueix a l'enteniment respectant les diverses maneres d'expressar-se: el llenguatge de l'amor, el llenguatge del lliurament en favor de la construcció d'un món nou en el qual ningú vulgui ser déu de ningú, el llenguatge dels qui intenten construir una veritable fraternitat universal.

El relat dels Fets dels Apòstols fa algunes precisions que ens haurien de dur, als batejats, a una bona revisió de vida: per una part ens diu que cal recolliment i pregària per a rebre l'Esperit i per a obrir les portes de la comunitat (els deixebles eren reunits i pregant, en companyia de Maria, la Mare de Jesús - *Ac 1,14*); i per una altra, mostra que tota la vida de l'Església continuava girant entorn del Crist ressuscitat i s'expressava en la celebració de la fe, com a trobada dels germans que necessiten lloar i agrair els dons de Déu, i l'atenció preferent als més necessitats (*Ac 2,42-47*).

Rebeu la salutació del vostre germà bisbe,

† Joan Pirís
Bisbe de Lleida

ENTREVISTA

») Aquesta imatge parla

▶ **COLOMA BOADA**

Dos monestirs, dos arxius

El proper divendres 13 (20.30 h) tindrà lloc a l'església parroquial de Sant Pere de les Puel·les de Barcelona el concert-espectacle *Una vida entre guerres. Agnès, abadessa de Sant Pere de les Puel·les 1693-1715*. I del 29 de maig al 14 de setembre es pot visitar al Museu d'Història de Barcelona l'exposició *Monestirs urbans en temps de guerra. Sant Pere de les Puel·les i Santa Clara de Barcelona 1691-1718*. Ambdues activitats formen part del projecte *1714. Dos monestirs, dos arxius* del Servei d'Arxius de la Federació Catalana de Monges Benedictines (SAF). La Gna. Coloma Boada, OSB, és secretària de la Federació i responsable del SAF.

Què pretén transmetre el projecte?

El SAF vol donar a conèixer les vivències de les comunitats benedictines de St. Pere de les Puel·les i de Sta. Clara de Barcelona durant la Guerra de Successió a través d'un seguit d'activitats culturals, com una exposició i un concert.

A l'exposició, què hi trobem?

La vida i el patiment d'aquestes dues comunitats que, entre 1691 i 1718, van sofrir diversos setges per trobar-se darrera la muralla de llevant. S'exposen documents inèdits que s'han guardat en els seus arxius monàstics durant més de 300 anys.

I quina particularitat tindrà el concert?

Es narrarà la vida de l'abadessa Agnès d'Esquerrer de Sant Pere de les Puel·les, que va viure els 22 anys del seu abadiat amb molt de coratge. També la música hi tindrà un gran paper: es cantaran peces de gregorià dels cantors que les monges feien servir en els actes litúrgics i també peces del barroc català de l'època.

Òscar Bardají i Martín

HISTORIA DE LA CARIDAD

Los consejos de Juliano, el Apóstata

Juliano, llamado *el Apóstata*, era hijo de Julio Constancio, hermano del emperador Constantino. A los treinta años fue proclamado emperador. Se consideró predestinado a restaurar la *Romanitas*, degradada —según él— por su tío al imponer la religión cristiana, y terminó despreciando el cristianismo.

A pesar de su animadversión hacia el cristianismo, Juliano era un admirador de la obra benéfica de los cristianos —como recuerda Benedicto XVI en su encíclica *Deus caritas est*. Vean lo que escribió Juliano al pontífice pagano Teodoro: «Soy consciente de que al abandonar los sacerdotes paganos a los pobres, los impíos galileos se han dedicado con indulgencia a este género de filantropía, y han logrado muchos frutos mediante estas prácticas, que siempre impresionan. De esta manera, los galileos comenzaron su política a partir de lo que llaman ágape y hospitalidad y servicio de las mesas, consiguiendo que muchos pasaran al ateísmo» (es sabido que los primeros cristianos eran calificados como ateos por los paganos). Y aconsejaba a los pontífices paganos que imitaran la caridad de los cristianos.

Probablemente, el mismo Juliano había leído las palabras escritas por Eusebio de Cesarea, consejero áulico de su tío Constantino: «Durante este tiempo se hizo evidente a todos los gentiles, como una señal bastante manifiesta, la diligencia y piedad de los cristianos para con todos [...] y haberse comprobado con hechos que sólo aquéllos eran piadosos adoradores de Dios.»

Juan María Laboa

(Por sus frutos los conoceréis. *Historia de la caridad en la Iglesia*, Edit. San Pablo)

SER PADRES

Es mejor premiar que castigar

Quisiera aquí quitar sentimiento de culpabilidad a los padres —y sobre todo a las madres— a quienes les da reparo entregar premios a los niños para motivar su educación, argumentando que es una especie de chantaje. (Lo he oído decir a muchas madres).

¡Nada más lejos de la realidad! Piense que sus hijos, en particular si son pequeños, se motivan por el principio del placer, y los estímulos placenteros les vienen indefectiblemente desde fuera. (Más adelante, ya mayorcitos, harán las cosas por motivaciones que surgirán de ellos mismos, de su propio interior, y no hará falta que les recompensemos tanto).

La *recompensa* es una de las posibles consecuencias de cualquier conducta (obviamente, la otra posible consecuencia también es el castigo). Se trata de algo que aumenta la conducta a la cual sucede. Sinónimos de recompensa son *gratificación* y *refuerzo*. Sepamos utilizar con mesura las recompensas y sepamos sacar buen provecho de ellas.

También es necesario tenerlo en cuenta en cuanto a los castigos. Para que tengan alguna utilidad han de cumplir estos requisitos: seguir inmediatamente a la conducta indeseable; ser importantes y no insignificantes; y tener la convicción de que serán efectivos. Si no lo han de ser, es mejor no imponerlos.

Dr. Paulino Castells

(Consejos del doctor para padres principiantes, Edicions 62, Barcelona)

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

El Papa y la «cultura del encuentro»

Estaban todos reunidos con María, en comunidad: «La cultura del encuentro requiere que estemos dispuestos no sólo a dar, sino también a recibir de los otros.»

Unidos en el silencio, en la escucha, en la alabanza..., en la oración, acogen al *Comunicador Infinito*. El Espíritu Santo les llena. El Amor es expansivo. Los Apóstoles, fortalecidos, serán comunicadores en continuidad de la misión que Cristo había recibido del Padre. Prójimos del pueblo, atentos a las necesidades de los que les rodean..., curan, enseñan, acogen, responden, dan testimonio. «Cuando nosotros nos dejamos guiar por el Espíritu Santo, Él nos lleva a la armonía, a la unidad y al respeto de los diversos dones y talentos», indica el Papa.

«Me gusta —afirma— definir el poder de la comunicación como *proximidad*». Y a Francisco, que no olvida las *calles digitales*, le vemos peregrino en Tierra Santa. Fraternal y dialogante, comunica un mensaje de paz y de la verdad del Evangelio.

«Que la Virgen María nos ayude a ser dóciles al Espíritu Santo, para que sepamos estimarnos mutuamente y converger cada vez más profundamente en la fe y en la caridad, teniendo el corazón abierto a las necesidades de los hermanos.»

Hna. M. de los Ángeles Maeso

Franciscana de los Sagrados Corazones

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

9. ■ **Dilluns** (lit. hores: 2a setm.) [1Re 17,1-6 / SI 120 / Mt 5,1-12]. Sant Efreem (306-373), diaca siríac i doctor de l'Església; sant Marí, ermità; sants Prim i Felicià, mrs.; santa Pelàgia o Pellaia, vg. i mr.; beat Josep Anchieta, prev. jesuít; beata Anna-Maria Taigi, mare de família.
10. ■ **Dimarts** [1Re 17,7-16 / SI 4 / Mt 5,13-16]. Sant Maurici, abat; sant Asteri, bisbe.
11. ■ **Dimecres** [Ac 11,21b-26;13,1-3 / SI 97 / Mt 5,17-19]. Sant Bernabé, apòstol company de Pau, nat a Xipre, on morí; santa Maria-Rosa Molas i Vallbé (1815-1876), rel., de Reus, fund. Gnes. MdD de la Consolació, a Tortosa (CMC, 1858); sant Lleó III, papa (795-816); santa Adelaida o Alícia, vg. cistercenca.
12. □ **Dijous** [Is 52,13-53,12 (o bé: He 10,12-23) / SI 39 / Lc 22,14-20]. Jesucrist, Gran Sacerdot per sempre. Sant Joan de Sahagun, prev. agustí; beata Iolanda (o Violant), rel. franciscana.
13. □ **Divendres** [1Re 19,9a.11-16 / SI 26 / Mt 5,27-32]. Sant Antoni de Pàdua (†1231), prev. franciscà i doctor de l'Església, nat a Lisboa, patró del ram de la construcció; sant Fandila, prev.
14. ■ **Dissabte** [1Re 19,19-21 / SI 15 / Mt 5,33-37]. Sant Eliseu, profeta (s. IX aC); santa Digna, vg. i mr.
15. □ **† Diumenge vinent**, de la Santíssima Trinitat (lit. hores: 3a setm.) [Ex 34,4b-6.8-9 / SI: Dn 3,52a.52b.53-56 / 2Co 13,11-13 / Jn 3,16-18]. Santa Maria-Miquela del Santíssim Sagrament (Madrid 1809 - València 1865), vg. fund. adoratrius a Madrid.

DIUMENGE DE PENTECOSTA

▶ Lectura dels Fets dels Apòstols (Ac 2,1-11)

Durant la celebració de la diada de la Pentecosta, es trobaven tots junts en un mateix lloc, quan, de sobte, se sentí venir del cel un so com si es girés una ventada violenta, i omplí tota la casa on es trobaven asseguts. Llavors se'ls aparegueren com unes llengües de foc, que es distribuïren i es posaren sobre cadascun d'ells. Tots quedaren plens de l'Esperit Sant i començaren a expressar-se en diversos llenguatges, tal com l'Esperit els concedia de parlar. Residien a Jerusalem jueus piadosos provinents de totes les nacionalitats que hi ha sota el cel. Quan se sentí aquell so, la gent hi anà i quedaren desconcertats, perquè cadascú els sentia parlar en la seva pròpia llengua. Estranyats i fora de si deien: «No són galileus, tots aquests que parlen? Doncs, com és que cadascú de nosaltres els sentim en la nostra llengua materna? Entre nosaltres hi ha parts, medes i elamites, hi ha residents a Mesopotàmia, al país dels jueus i a Capadòcia, al Pont i a l'Àsia, a Frígia i a Pamfília, a Egipte i a les regions de Líbia, tocant a Cirena, hi ha forasters de Roma, hi ha jueus i prosèlits, hi ha cretencs i àrabs, però tots nosaltres els sentim proclamar les grandeses de Déu en les nostres pròpies llengües.»

▶ Salm responsorial (103)

R. *Quan envieu el vostre alè, Senyor, renoveu la vida sobre la terra.*

Beneeix el Senyor, ànima meua. / Senyor, Déu meu, que en sou de gran. / Que en són de variades, Senyor, les vostres obres, / la terra és plena de les vostres criatures. R.

Si els retireu l'alè, expiren / i tornen a la pols d'on van sortir. / Quan envieu el vostre alè, reneix la creació, / i renoveu la vida sobre la terra. R.

Glòria al Senyor per sempre. / Que s'alegri el Senyor contemplant el que ha fet, / que li sigui agradable aquest poema, / són per al Senyor aquests cants de goig. R.

Pentecosta, pintura de Juan Bautista Maino (1578-1649)

🔊) Aquesta imatge parla

▶ Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles (Ac 2,1-11)

Al llegar el día de Pentecostés, estaban todos reunidos en el mismo lugar. De repente, un ruido del cielo, como de un viento recio, resonó en toda la casa donde se encontraban. Vieron aparecer unas lenguas, como llamadas, que se repartían, posándose encima de cada uno. Se llenaron todos de Espíritu Santo y empezaron a hablar en lenguas extranjeras, cada uno en la lengua que el Espíritu le sugería. Se encontraban entonces en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones de la tierra. Al oír el ruido, acudieron en masa y quedaron desconcertados, porque cada uno los oía hablar en su propio idioma. Enormemente sorprendidos preguntaban: «¿No son galileos todos esos que están hablando? Entonces, ¿cómo es que cada uno los oímos hablar en nuestra lengua nativa? Entre nosotros hay partos, medos y elamitas, otros vivimos en Mesopotamia, Judea, Capadocia, en el Ponto y en Asia, en Frigia o en Panfilia, en Egipto o en la zona de Libia que limita con Cirene; algunos somos forasteros de Roma, otros judíos o prosélitos; también hay cretenses y árabes; y cada uno los oímos hablar de las maravillas de Dios en nuestra propia lengua.»

▶ Salmo responsorial (103)

R. *Envía tu Espíritu, Señor, y repuebla la faz de la tierra.*

Bendice, alma mía, al Señor: / ¡Dios mío, qué grande eres! / Cuántas son tus obras, Señor; / la tierra está llena de tus criaturas. R.

Les retiras el aliento, y expiran / y vuelven a ser polvo; / envías tu aliento, y los creas, / y repueblas la faz de la tierra. R.

Gloria a Dios para siempre, / goce el Señor con sus obras. / Que le sea agradable mi poema, / y yo me alegraré con el Señor. R.

▶ Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint (1Co 12,3b-7.12-13)

Germans, ningú no pot confessar que Jesús és el Senyor si no és per un do de l'Esperit Sant. Els dons que rebem són diversos, però l'Esperit que els distribueix és un de sol. Són diversos els serveis, però és un de sol el Senyor a qui servim. Són diversos els miracles, però tots són obra d'un sol Déu, que els fa valent-se de cadascun de nosaltres. Les manifestacions de l'Esperit distribuïdes a cadascú són en bé de tots. Perquè el Crist és com el cos humà: és un, encara que tingui molts membres, ja que tots els membres, ni que siguin molts, formen un sol cos.

Tots nosaltres, jueus o grecs, esclaus o lliures, hem estat batejats en un sol Esperit per formar un sol cos, i a tots ens ha estat donat com a beguda el mateix Esperit.

▶ Evangeli segons sant Joan (Jn 20,19-23)

Al vespre d'aquell mateix diumenge, els deixebles eren a casa amb les portes tancades per por dels jueus, Jesús entrà, es posà al mig i els digué: «Pau a vosaltres». Després els ensenyà les mans i el costat. Els deixebles s'alegraren de veure el Senyor. Ell els tornà a dir: «Pau a vosaltres. Com el Pare m'ha enviat a mi, també jo us envio a vosaltres». Llavors alenà damunt d'ells i els digué: «Rebeu l'Esperit Sant. A tots aquells a qui perdonareu els pecats, els quedaran perdonats, però mentre no els perdoneu, quedaran sense perdó.»

▶ Lectura de la primera carta del apòstol san Pablo a los Corintios (1Co 12,3b-7.12-13)

Hermanos:

Nadie puede decir «Jesús es Señor», si no es bajo la acción del Espíritu Santo. Hay diversidad de dones, pero un mismo Espíritu; hay diversidad de ministerios, pero un mismo Señor; y hay diversidad de funciones, pero un mismo Dios que obra todo en todos. En cada uno se manifiesta el Espíritu para el bien común. Porque, lo mismo que el cuerpo es uno y tiene muchos miembros, y todos los miembros del cuerpo, a pesar de ser muchos, son un solo cuerpo, así es también Cristo.

Todos nosotros, judíos y griegos, esclavos y libres, hemos sido bautizados en un mismo Espíritu, para formar un solo cuerpo. Y todos hemos bebido de un solo Espíritu.

▶ Evangelio según san Juan (Jn 20,19-23)

Al anochecer de aquel día, el día primero de la semana, estaban los discípulos en su casa, con las puertas cerradas por miedo a los judíos. Y en esto entró Jesús, se puso en medio y les dijo: «Paz a vosotros.» Y, diciendo esto, les enseñó las manos y el costado. Y los discípulos se llenaron de alegría al ver al Señor. Jesús repitió: «Paz a vosotros. Como el Padre me ha enviado, así también os envío yo.» Y, dicho esto, exhaló su aliento sobre ellos y les dijo: «Recibid el Espíritu Santo; a quienes les perdonéis los pecados, les quedan perdonados; a quienes se los retengáis, les quedan retenidos.»

COMENTARI

L'Esperit i el do de la pau

L'Evangelí de Joan presenta l'efusió de l'Esperit en íntima relació amb l'exaltació de Jesús. Primer, en la mesura en què Jesús predi l'efusió de l'Esperit per al moment de la seva exaltació-glorificació: «El qui tingui set, que vingui a mi, i que begui el qui creu en mi. Diu l'Esriptura: "Del seu si brollaran rius d'aigua viva". Jesús deia això referint-se a l'Esperit que havien de rebre els qui creurien en ell. Encara no havien rebut l'Esperit perquè Jesús no havia estat glorificat» (Jn 7,37-39). Segon, en tant que la mort de Jesús es descriu així: «Llavors inclinà el cap i va lliurar l'Esperit» (19, 30).

El text que ve a continuació, la llança que obre el costat de Jesús mort, és una clara referència a l'aigua que li surt del costat. Aquesta escena es repren en la 1Jn: «Són tres els qui donen testimoni, l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres són el mateix testimoni» (1Jn 5,6). La mort de Jesús és, doncs, el moment del do de l'Esperit. Per a l'Evangelí de Joan, Pasqua i Pentecosta són el mateix misteri.

La salutació de Jesús ressuscitat s'expressa amb un mot d'especial significació: *Xalom lechem*. No tem que la salutació es repeteix: *Xalom lechem*. Aquesta reiteració porta un accent que convé retenir. La pau, en la tradició jueva, és molt més que la manca d'agressivitat i de violència. És també un auguri de serenor, de comunió fraterna i de plenitud.

Va més enllà: la pau vol assolir una empatia i conluminació amb tot el que ens envolta, amb els humans, amb la naturalesa, amb tot el món. En una paraula, la plenitud que ha acompanyat Jesús al llarg de tot l'Evangelí de Joan s'ha de fer extensiva a tot l'univers.

Immediatament, la missió que té com a contingut fonamental l'Esperit Sant. És l'esperit el qui porta la pau, la serenor, la comunió i l'anunci joios. És Ell qui porta el perdó. La plenitud de l'efusió de l'Esperit és el gran missatge de la pasqua joànica, que no és un missatge intimista sinó que obre la comunitat a tot l'univers.

NOTÍCIES DE LA DIÒCESI

ÀREES DE COOPERACIÓ PASTORAL

Àrea de Formació

Col·legi Episcopal Mare de Déu de l'Acadèmia

La finalitat del Col·legi Episcopal és la formació dels seus alumnes, tant personal com acadèmica, per a desenvolupar la identitat de cadascun, des del respecte a la llibertat i des d'una visió cristiana de la vida.

En el Centre s'ofereix l'educació de primer cicle d'Educació Infantil (0-3 anys), la de segon cicle (P3-P4-P5), els nivells obligatoris d'EP i ESO i la totalitat d'itineraris possibles en el Batxillerat. A més, s'ofereixen les famílies de Cicles Formatius de Grau Mitjà i Grau Superior d'Electricitat i d'Administració, i el Cicle Formatiu de Grau Superior d'Educació Infantil.

Amb la incorporació del Servei d'Assessorament i reconeixement d'Aprenentatges, el Col·legi valida l'experiència professional dels treballadors. Per facilitar la incorporació als cicles formatius de persones que no tenen la titulació acadèmica exigida, el Centre organitza cursos d'accés a Cicles Formatius de Grau Mitjà i Superior. L'oferta d'activitats extraescolars és àmplia i varia d'any en any, atenta i creativa segons les necessitats que manifesten els alumnes i les famílies. L'Esplai Epis constitueix un espai lúdic-formatiu dels infants i joves en el seu temps de lleure, tant durant els caps de setmana com a l'estiu, a través de colònies, casals o rutes.

Preparem els infants i joves a pensar amb autonomia i sentit crític, tot oferint-los referències ètiques que els guiïn per viure amb joia i amb ganes de millorar el món.

Ball Solidari. Moltes gràcies «Factoria D»!

Dissabte 17, de la mà de l'escola de ball esportiu «Factoria D», vàrem poder gaudir d'una mostra del bon fer dels seus alumnes, acompanyats per un dels directors de l'escola, en David Carrido.

Trenta-nou ballarins, entre infants i adolescents, més una parella de joves, varen fer passar una estona de

liciosa a les més de dues-centes persones aplegades en aquest espectacle, que es va dur a terme en el pavelló esportiu cedit gratuïtament pel Col·legi Episcopal.

Tots els infants i joves participants van voler solidaritzar-se amb el Projecte dels Habitatges Socials, tot oferint-nos una mostra del seu saber fer. Volem subratllar especialment l'actuació de dues parelles d'infants de les quals els nois tenen la Síndrome de Down (un d'ells de tres anys), als quals les dues nenes, parelles de ball, acompanyaven amb un delicadesa i tendresa angelicals.

Volem agrair als directors de «Factoria D», la Laia Benet i en David Carrido per voler solidaritzar-se amb el nostre projecte. Agraïm els donatius dels assistents a la mostra de ball.

Nous cristians

Deu persones adultes han rebut, el diumenge del Bon Pastor, coincidint amb el quart diumenge de Pasqua, els sagraments del Baptisme, Confirmació i Eucaristia en la cerimònia de Catecumenat, presidida pel Sr. Bisbe, a la Catedral. El Bisbat de Lleida va instituir, fa tres anys, aquesta celebració per la incorporació de persones adultes que volen professar la fe catòlica, sota la direcció de Mn. Daniel Turmo i amb la col·laboració dels mossens i catequistes.

AGENDA

Adoració diürna a l'Església de Sant Pere

De dilluns a divendres de 10 a 14 h i de 16 a 19 h. Dissabtes de 10 a 14 h. Diumenges de 18 a 19 h a la Catedral

• Diumenge, 8 de juny. Pentecosta:

—12 h, Eucaristia a la parròquia de Sant Pau, celebració del 50è aniversari.

• Dilluns, 9 de juny:

—Trobada de bisbes a Portugal, dies 9, 10 i 11 (MCS).

• Dimarts, 10 de juny:

—20 h, Eucaristia i fi de curs a l'IREL.

• Divendres, 13 de juny:

—16 h, curs «Counselling-Acompanyament amb adolescents i joves». Organitza COF.

—19 h, Consell Diocesà de Pastoral a la Casa de l'Església (Acadèmia Mariana).

• Dissabte, 14 de juny:

—9 h, curs «Counselling-Acompanyament amb adolescents i joves».

—20 h, Confirmacions a la parròquia de Montserrat.

• Diumenge, 15 de juny. Santíssima Trinitat:

—12.30 h, Confirmacions a la parròquia de Juneda.

—18.30 h, Confirmacions dels alumnes del Col·legi Episcopal i de la parròquia de Santa Teresina en aquesta parròquia.

Exercicis espirituals per a laics

A Raïmat: Casa d'Espiritualitat

Del 6 de juliol al vespre
al 12 de juliol al migdia

Acompanyarà els exercicis:
Mn. Ramon Prat

Inscripcions i informació:
P. Ignasi Salat, SJ - t. 649 032 313

AYUDANDO A VIVIR

Nuevo pueblo y nueva alianza

Los antiguos escritores bíblicos estaban convencidos de que toda la humanidad procedía de un tronco común y no se explicaban cómo había tanta gente enfrentada, dividida e incapaz de entenderse.

A tal efecto, casi mil años antes de nuestra era, construyeron el relato de la torre de Babel (*Gen 11,1-8*) en el que los hombres, al intentar edificarse un templo a sí mismos, rompieron la unidad del género humano, demostrando que cuando el ser humano cree que puede ser dios se convierte en un peligro para sus semejantes y viceversa.

Más de diez siglos después, leemos otro relato en el libro de los Hechos de los Apóstoles, acompañado de eventos expresados como si se tratara de fenómenos sensibles: ruido de viento huracanado, lenguas de fuego... Es la manera que utiliza san Lucas para expresar cómo aquellos primeros discípulos, asustados por lo ocurrido con su Maestro, y con las puertas cerradas por miedo a los judíos, sintieron la fuerza del Espíritu de Dios que se les metía dentro, perdieron el miedo, y empezaron a dar los primeros pasos hablan-

do con libertad y difundiendo la buena noticia de la muerte y resurrección de Jesús.

El texto dice que «residían en Jerusalén judíos devotos de todas las naciones que hay bajo el cielo» (*Hech 2,5*), y el signo dado por la acción del Espíritu Santo, el signo que desconcierta, es que cada uno los oía hablar en su propia lengua. El Espíritu había hecho posible la unidad, sin uniformarlos: las lenguas seguían siendo diferentes, pero el entendimiento era posible.

Poco importa averiguar en qué consistió ese fenómeno. Lo que importa es que el día de Pentecostés el mundo pudo descubrir y experimentar la unidad hecha de diversidad; que la comunidad de Jesús nace abierta a todos; que Dios ya no quiere la uniformidad, sino la pluralidad; que no quiere la confrontación sino el diálogo; que ha comenzado una nueva era en la que hay que proclamar que todos podemos ser hermanos a pesar de las diferencias; que ya es posible entenderse superando todo tipo de barreras que impiden la comunicación. Y ello porque el Espíritu nos facilita un lenguaje universal, el único que conduce al

entendimiento respetando las diversas maneras de expresarse: el lenguaje del amor, el lenguaje de la entrega en favor de la construcción de un mundo nuevo en el que nadie quiera ser dios de nadie, el lenguaje de los que intentan construir una verdadera fraternidad universal.

El relato de los Hechos de los Apóstoles hace algunas precisiones que nos deberían llevar, a los bautizados, a una buena revisión de vida: por una parte nos dice que hace falta recogimiento y oración para recibir el Espíritu y para abrir las puertas de la comunidad (los discípulos reunidos y orando, en compañía de María, la Madre de Jesús - *Hech 1,14*); y por otra, muestra que toda la vida de la Iglesia continuaba girando en torno al Cristo resucitado y se expresaba en la celebración de la fe, como encuentro de los hermanos que necesitan alabar y agradecer los dones de Dios, y en la atención preferente a los más necesitados (*Hech 2,42-47*).

Recibid el saludo de vuestro hermano obispo,

† **Joan Piris**
Obispo de Lleida

Per publicar notícies, les podeu enviar a: mcs.bisbatlleida@gmail.com

Per publicar dades a l'agenda, aneu al web del Bisbat de Lleida (<http://www.bisbatlleida.org>), apartat Agenda, i entreu les dades

Per col·laborar econòmicament amb la Delegació de Mitjans de Comunicació Social del Bisbat de Lleida: Banco Sabadell-Atlàntico: 0081-0455-94-0006223737